

ikke var dens eneste Rald, dens eneste Hverv, saa vilde jeg være enig med ham; men naar han mener, at det slet ikke er dets Hverv, saa er jeg fuldstændig uenig med ham, og hvis altsaa den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds deler den samme Anfættelse som han, saa er jeg ogsaa aldeles uenig med ham. Men det træffer sig dog saa heldigt, at jeg har Grundloven paa min Side, og at de Herrer have den imod sig, thi der staaer i Grundloven, at Folketirkens Forsatning ordnes ved Lov, men der kan ingen Lov blive til uden gjennem os, og naar dog Forsatningen skal ordnes ved Lov, saa skal den gaae gjennem os, altsaa er det vort Hverv eller et af vore Hverv at deeltage i at give Lov om og for Folketirken. Dette forekommer mig saa klart, saa begrundet, at jeg ikke troer der kan være Tvivl derom, og jeg vil indtil videre tvivle om, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds, virkelig for Alvor har sagt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds nys lagde ham i Munden, men jeg vil med Bestemthed stole paa, at begge de ærede Herrer, naar de læse Grundlovens, — om jeg ikke huster feil, — § 80, igjennem igjen og tænke nærmere derpover, ville fravige den udtalte Mening, isald de nogensinde skulde have havt den. Du siger den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, at vi ikke saaledes uden videre skulle give Lov for Folketirken, der maatte først staves et Organ, og naar dette Organ havde udtalt sig, enten det nu var gjennem en Betænkning eller det var gjennem en Raadgivning — videre gif han dog ikke, han sagde ikke: gjennem Lovgivning. — saa kunde Sagen komme til os, og saa kunde vi gjennemføre den. Altsaa det, som den ærede Rigsdagsmand savner, er et Organ, men dersom jeg nu sagde, at vi ere ude over dette Savn, idet vi sige: vi ere Organet, saa have vi, hvad den ærede Rigsdagsmand vil have. Men — siger han saa, — vi ere ikke det ønskelige Organ, den betjen-

delsesløse Rigsdag er ikke det ønskelige Organ, der kan og skal udtale sig over Kirkens Anliggender. Dertil svarer jeg imidlertid: So, det ere vi netop, og vi ere det, netop fordi vi ere bekendelsesløse. Den ærede Rigsdagsmand kan være overbevist om, at dersom man valgte et kirkeligt Organ, en Forsamling, hvis Opgave ene var at varetage Kirkens Interesser, at give Betænkninger eller Raad med Hensyn til disse, da vilde det blive et alt andet end ønskeligt Organ, det vilde blive en Forsamling, i hvilken maaskee til sine Tider Kirkens Majoritet vilde komme til Orde, men Minoriteten aldrig eller dog utilstrækkeligt; jeg siger, at Kirkens Majoritet maaskee undertiden vilde komme til Orde, thi ikke engang dette kunde man stadig stole paa i Almindelighed vilde blive Tilfældet. Den ærede Rigsdagsmand kan være overbevist om, at skulde en saadan Forsamling vælges, vilde der tages ganske andre Hensyn end dem, man kunde lystes ved at see repræsentere i en saadan Forsamling, han kan være forvisset om, at man da vilde spørge f. Ex.: hvorledes stiller N. N. sig til Kirketienden, og tage Hensyn dertil ved Valget til Repræsentant, eller: hvorledes stiller han sig til Offeret eller til de mangfoldige andre Sager, der i og for sig have Videt eller Intet med Kirken at bestille. Men en saadan Forsamling, som var sammensat efter de enkelte Medlummeres Stilling til Spørgsmaal af denne Natur, og hvis Medlemmer ubelukkende vare valgte efter deres Stilling til saadanne Sager, vilde efter min Mening blive en Forsamling, der meget lidt var istand til at repræsentere Kirken paa en værdig Maade. Naar man derimod vælger til Rigsdagen, da er der saa mange andre Hensyn at tage ved Valget af en Repræsentant, at man ikke faaer Stunder til at optage i sin Betragtning, hvorledes Vedkommende stiller sig til saadanne underordnede Spørgsmaal, og saasandt som Rigsdagen er en Afspæiling af Folket, saasandt kan man ogsaa være overbevist om, at i den bekendelsesløse Rigsdag vilde til enhver Tid de ulige